

Той пристѣпи тихо къмъ влѣзлата и я изгледа. Тя бѣше дрипава, мръсна, забрадена съ нечиста кърпа така, че само очитѣ ѝ се показваха. Тя бѣ стѣпила на плочитѣ съ боси, изцапани крака, които бѣха отпечатали стѣпките си по пода, и това ядоса още повече чистия старецъ. Жената не го усѣти. Тя се молѣше високо съ плачъ и поднасяше предъ стѣпитѣ на Светата Майка своето болно дете, бледо, извехнало, като ланско цвѣте. То бѣ склопило очичките си, дишаше тежко и болезнено стенѣше.

— Запази ми го и го спаси, майко Богородичке, едничко ми е, шепнѣше жената и се навеждаше низко, като дърво подъ силата на вѣтъра. Сълзитѣ ѝ капѣха по студенитѣ плочи, както капѣше восъкътъ отъ горящитѣ свѣщи.

Жената извади отъ пазухата на ризата си малка игличка съ синьо топченце на края и я забодѣ на новото копринено перде.

— Приеми това отъ мене, Света Майко. Нѣмамъ нищо друго!

— Защо си влѣзла тукъ? — каза сѣрдито старецътъ. Камбанитѣ още не сѣ били. Не знаешъ ли обичая?

— Не знамъ, отче — каза обѣркано жената.

— Излѣзъ сега. После, после ела!

Жената покорно се обѣрна, стисна детенцето си въ прегръдките и трѣгна. Отецъ Йоакимъ я проследи съ погледъ. И когато тя мина презъ свѣтлината на вратата още единъ пѣтъ, забеляза, колко е дрипава и нечиста.

Игуменътъ видѣ, че по плочата, на която стоеше жената, бѣха останали кални петна. Той видѣ върху завесата простата игличка съ синята топчица на края. Тая топчица личеше като дървеница върху хубавата завезка и я грозѣше. Отецъ Йоакимъ я извади и захвърли въ жгѣла. Следъ това се прекръсти предъ иконата, оправѣ хубаво завеската и излѣзе.